

Khải Huyền của Đức Giêsu Kitô - Số Bốn

I-sai-a Bốn Mươi

Jeff Pippenger

2023-10-23

Thông điệp trong Sách Khải Huyền của Đức Chúa Giê-su Christ, đang được mở ấn, bao gồm việc nhận diện từ tiếng Hê-bơ-rơ được dịch là "chân lý"; từ này, ngoài những điều khác, biểu thị bản tính của Đấng Christ là Alpha và Omega. Nguyên tắc khởi đầu của một điều tượng trưng cho sự kết thúc của điều ấy thấm nhuần khắp Kinh Thánh, và bản tính của Đấng Christ được bày tỏ trong Kinh Thánh, vì Ngài là Lời. Alpha và Omega là phương diện trong bản tính của Đấng Christ mà chính Ngài chỉ ra, như bằng chứng rằng Ngài là Đức Chúa Trời.

Ê-sai chương bốn mươi đánh dấu sự khởi đầu của một tường thuật tiên tri kéo dài cho đến hết sách Ê-sai ở chương sáu mươi sáu. Phần này bắt đầu bằng việc xác định Đấng An Ủi được sai đến, Đấng mà Đấng Christ hứa ban cho các môn đồ để an ủi họ sau khi Ngài ra đi; nhưng sự đến của Đấng An Ủi, như mọi lời tiên tri, được ứng nghiệm trọn vẹn trong những ngày sau rốt. Việc Ê-sai và Chúa Giê-xu xác định sự đến của Đấng An Ủi chỉ ra sự thất vọng của phong trào một trăm bốn mươi bốn nghìn, đã xảy ra vào ngày 18 tháng 7 năm 2020.

Dù vậy, ta nói thật với các con: điều ích lợi cho các con là ta ra đi; vì nếu ta không đi, Đấng An Ủi sẽ không đến với các con; nhưng nếu ta đi, ta sẽ sai Ngài đến với các con. Khi Ngài đến, Ngài sẽ trách cứ thể gian về tội lỗi, về sự công chính và về sự phán xét. Giảng 16:7, 8.

Những từ "tội lỗi, sự công bình và sự phán xét" là những điều Đấng An Ủi sẽ dùng để "khiển trách" thể gian. Từ được dịch là "khiển trách" bao hàm nghĩa thuyết phục. Ba điều "tội lỗi, sự công bình và sự phán xét" tượng trưng cho từ tiếng Hê-bơ-rơ được dịch là "lẽ thật". Từ ấy được tạo thành từ chữ cái thứ nhất, thứ mười ba và chữ cái cuối cùng của bảng chữ cái Hê-bơ-rơ, và từ ấy cho thấy rằng Đấng Tạo Hóa muôn vật là Đầu Tiên và Cuối Cùng, là Alpha và Omega. Khi Đấng An Ủi đến với một trăm bốn mươi bốn nghìn người đang thất vọng, Ngài sẽ thuyết phục họ, rồi cả thể gian, rằng Đức Chúa Trời là Alpha và Omega.

Hãy yên ủi, hãy yên ủi dân Ta, Đức Chúa Trời của các ngươi phán. Hãy nói lời yên ủi với Giê-ru-sa-lem, và kêu lên với nó rằng: thời kỳ chiến đấu của nó đã chấm dứt, tội ác của nó đã được tha thứ; vì nó đã nhận từ tay Chúa gấp đôi cho mọi tội lỗi của mình. Có tiếng người kêu trong đồng vắng: Hãy dọn đường cho Chúa, hãy làm thẳng trong hoang mạc một con đường lớn cho Đức Chúa Trời chúng ta. Mọi thung lũng sẽ được nâng lên, mọi núi và đồi sẽ bị hạ thấp; đường quanh co sẽ được sửa cho thẳng, nơi gò ghề sẽ nên bằng phẳng. Vinh quang của Chúa sẽ được bày tỏ, và hết thảy loài người sẽ cùng thấy; vì chính miệng Chúa đã phán. Ê-sai 40:1-5.

Đoạn văn đang xác định công việc của sứ giả Ê-li sau cùng, người đã được William Miller làm hình bóng, mà William Miller lại được Giảng Báp-tít làm hình bóng, còn Giảng Báp-tít thì đã được Ê-li làm hình bóng, và người ấy đã được Ma-la-chi xác định là sứ giả dọn đường cho sứ giả của

giao ước. Trong phong trào Ê-li cuối cùng, khi Chúa sai Đấng An Ủi đến để thêm sức cho những người đã thất vọng và đang trông đợi Chúa trong một thời kỳ trì hoãn, thì “vinh hiển của Chúa sẽ được bày tỏ, và mọi xác thịt sẽ cùng nhau thấy điều đó.” “Vinh hiển” của Chúa là tính cách của Ngài, và Sách Khải Huyền của Chúa Giê-su Christ là sự mở ấn yếu tố trong tính cách của Ngài được biểu trưng là Anpha và Ômêga. Sau phần mở đầu năm câu đầu, “tiếng của người kêu trong đồng vắng” hỏi Đức Chúa Trời: “Tôi phải kêu điều gì?”

Có tiếng phán: Hãy kêu lên. Người ấy thưa: Tôi phải kêu điều gì? Mọi xác thịt đều như cỏ, mọi vẻ tốt tươi của nó như bông hoa ngoài đồng. Cỏ héo, hoa tàn, vì hơi thở của Đức Giê-hô-va thổi trên nó; thật vậy, loài người chỉ như cỏ. Cỏ héo, hoa tàn, nhưng lời của Đức Chúa Trời chúng ta sẽ đứng vững đời đời. Ê-sai 40:6-8.

Thông điệp về bản tính của Chúa Kitô, được tượng trưng bằng Alpha và Omega, được lồng vào hệ biểu tượng của Hội giáo. Trong Ê-xê-chi-ên chương ba mươi bảy, thung lũng đầy hài cốt trước hết được gom lại, rồi được làm cho sống lại bởi sứ điệp tiên tri của bốn phương gió.

Các thiên sứ đang nắm giữ bốn luồng gió; những luồng gió ấy được ví như một con ngựa giận dữ đang tìm cách xông ra và lao khắp mặt đất, gieo rắc sự tàn phá và chết chóc trên đường nó đi.

"Chúng ta sẽ ngủ ngay trên bờ vực của cõi vĩnh hằng sao? Chúng ta sẽ dờ dẫm, lạnh lùng và chết chăng? Ôi, ước gì trong các hội thánh của chúng ta, Thánh Linh và hơi thở của Đức Chúa Trời được thổi vào dân Ngài, để họ có thể đứng dậy trên đôi chân mình và sống. Chúng ta cần thấy rằng con đường thì hẹp, và cửa thì hẹp. Nhưng khi chúng ta bước qua cửa hẹp, bề rộng của nó là vô hạn." Manuscript Releases, tập 20, 217.

Con ngựa giận dữ trong lời tiên tri Kinh Thánh là Hội giáo. Con ngựa giận dữ đang bị kiềm giữ, không cho thi hành công việc hủy diệt của nó, như được biểu thị bởi việc bốn thiên sứ nắm giữ bốn luồng gió trong Khải Huyền chương bảy. Chúng bị kiềm chế cho đến khi một trăm bốn mươi bốn ngàn người được đóng ấn.

Và sau những điều ấy, tôi thấy bốn thiên sứ đứng ở bốn góc trái đất, nắm giữ bốn luồng gió của trái đất, để gió không thổi trên đất, cũng không trên biển, cũng không trên cây cối nào. Và tôi thấy một thiên sứ khác từ phương đông đi lên, mang ấn của Đức Chúa Trời hằng sống; người ấy kêu lớn tiếng với bốn thiên sứ, là những kẻ đã được ban cho để làm hại đất và biển, rằng: Đừng làm hại đất, đừng làm hại biển, cũng đừng làm hại cây cối, cho đến khi chúng ta đã đóng ấn trên trán các tội tớ của Đức Chúa Trời chúng ta. Khải Huyền 7:1-3.

Việc bốn luồng gió bị giữ lại tượng trưng cho sự ngăn giữ Hội giáo cho đến khi việc đóng ấn cho dân của Đức Chúa Trời được hoàn tất. Trong sách Khải Huyền, Hội giáo được tượng trưng như ba tiếng kèn cuối cùng trong bảy tiếng kèn, và cũng là ba tai họa.

Tôi nhìn xem, và nghe một thiên sứ bay giữa trời, cất tiếng lớn rằng: Khôn thay, khôn thay, khôn thay cho những cư dân trên đất, vì những tiếng kèn còn lại của ba thiên sứ sắp thổi! Khải Huyền 8:13.

Sau khi giới thiệu ba tiếng kèn tai họa, Giăng xác định những đặc điểm của Hồi giáo trong chương chín. Trong câu bốn của chương chín, một mệnh lệnh được ban cho Hồi giáo; mệnh lệnh ấy đã được ứng nghiệm trong lịch sử của Abubekr, vị lãnh đạo đầu tiên sau Mohammed.

Và có lệnh truyền cho chúng rằng không được làm hại cỏ trên đất, cũng chẳng bất cứ vật gì xanh tươi, cũng chẳng cây nào; nhưng chỉ được phép làm hại những người không có ấn của Đức Chúa Trời trên trán họ. Khải Huyền 9:4.

Uriah Smith đã xác định mối liên hệ của Abubekr với câu thứ tư.

Sau khi Mohammed qua đời, Abubekr kế nhiệm quyền chỉ huy vào năm 632 sau Công nguyên, và ngay khi đã thiết lập khá vững chắc quyền lực và chính quyền của mình, ông đã gửi một bức thư chung đến các bộ lạc Ả Rập, từ đó trích đoạn sau:

"Khi các người chiến đấu những trận chiến của Chúa, hãy tỏ ra là bậc nam nhi, đừng quay lưng bỏ chạy; nhưng chớ để chiến thắng của các người bị nhuốm máu phụ nữ và trẻ em. Đừng chặt phá bất cứ cây chà là nào, cũng đừng đốt bất kỳ cánh đồng ngũ cốc nào. Đừng chặt cây ăn quả nào, cũng đừng làm hại gia súc, ngoại trừ những con các người giết để ăn. Khi các người lập bất kỳ giao ước hay thỏa ước nào, hãy giữ trọn nó và giữ đúng lời đã hứa. Và khi các người lên đường, các người sẽ gặp một số người mộ đạo sống ẩn dật trong các tu viện và tự chọn cho mình cách phụng sự Đức Chúa Trời như thế; hãy để họ yên, đừng giết họ cũng đừng phá hủy các tu viện của họ. Và các người sẽ gặp một hạng người khác thuộc về hội đường của Sa-tan, những kẻ cạo trọc đỉnh đầu; hãy chẻ sọ chúng, và đừng cho chúng khoan hồng cho đến khi chúng hoặc theo đạo Hồi hoặc nộp công." Uriah Smith, Đa-ni-ên và Khải Huyền, 500.

Uriah Smith tiếp tục nêu ra hai hạng người, mà các chiến binh Hồi giáo do Abubekr sai đi để gây chiến chống La Mã phải phân biệt. Một hạng ông xác định là các tu sĩ Công giáo, những người thờ phượng vào ngày Chủ nhật; hạng còn lại là những người thờ phượng vào ngày thứ bảy. Hồi giáo chỉ nhằm tấn công những người thờ mặt trời. Điều quan trọng hơn đối với chúng ta là con người, dù là người giữ ngày Chủ nhật hay người giữ ngày thứ bảy, được tượng trưng bằng cỏ, những vật xanh tươi và cây cối. Bốn luồng gió trong chương bảy bị ngăn không cho thổi trên cỏ cho đến khi những người giữ ngày thứ bảy được đóng ấn.

Sứ giả của phong trào của một trăm bốn mươi bốn nghìn người hỏi Đức Chúa Trời: "Con phải kêu lên điều gì?" Ông được bảo rằng thông điệp của ông phải là: Lời của Đức Chúa Trời bền vững đời đời; và thông điệp ấy phải được đặt trong bối cảnh ngọn gió thổi trên cỏ. Khi Đấng An Ủi được sai đến với một trăm bốn mươi bốn nghìn người đã thất vọng vì một dự đoán về Hồi giáo không thành, và rồi nhận ra rằng họ đang ở trong thời kỳ trì hoãn của dụ ngôn mười trinh nữ, thì Đấng An Ủi cho họ biết rằng thông điệp họ phải trình bày là thông điệp về vai trò của Hồi giáo trong lời tiên tri Kinh Thánh. Sự xuất hiện của Đấng An Ủi, trong lịch sử của thời kỳ trì hoãn, khiến họ đứng vững.

Ngài phán cùng ta: Hỡi con người, hãy đứng dậy, và Ta sẽ phán cùng người. Khi Ngài phán cùng ta, Thần đã vào trong ta và khiến ta đứng dậy; bấy giờ ta nghe tiếng của Đấng phán cùng ta. Ê-xê-chi-ên 2:1-2.

Họ đứng dậy khi được phục sinh.

Và những người thuộc về các dân, các chi phái, các thú tiếng, và các nước sẽ thấy xác chết của họ trong ba ngày rưỡi, và sẽ không cho phép xác họ được đặt vào mồ mã. Những kẻ cư ngụ trên đất sẽ vui mừng về họ, ăn mừng, và gửi quà cho nhau; vì hai đấng tiên tri này đã hành hạ những người cư ngụ trên đất. Sau ba ngày rưỡi, Thần sự sống từ Đức Chúa Trời vào trong họ, và họ đứng lên; và nỗi sợ hãi lớn giáng trên những kẻ trông thấy họ. Khải Huyền 11:9-11.

Hai bước: đứng dậy, rồi được giương cao như cờ hiệu, cũng được Ê-xê-chi-ên mô tả trong chương ba mươi bảy. Bước thứ nhất của Ê-xê-chi-ên là ghép lại các khúc xương của những bộ xương khô chết nằm trong thung lũng thất vọng. Bước thứ hai của Ê-xê-chi-ên là sứ điệp của bốn phương gió, tức là sứ điệp đóng ấn, tức là sứ điệp của Hồi giáo.

Ngài phán với tôi: Hỡi con người, những cái xương này có thể sống lại chăng? Tôi thưa: Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, Ngài biết. Ngài lại phán với tôi: Hãy nói tiên tri về các xương này, và nói với chúng: Hỡi các xương khô, hãy nghe lời của Chúa. Chúa là Đức Chúa Trời phán với các xương này như vậy: Đây, Ta sẽ khiến hơi thở vào trong các ngươi, và các ngươi sẽ sống; Ta sẽ làm cho gân phủ trên các ngươi, khiến thịt mọc lên trên các ngươi, lấy da bọc các ngươi, và ban hơi thở vào trong các ngươi; các ngươi sẽ sống, và các ngươi sẽ biết rằng Ta là Chúa. Vậy tôi đã nói tiên tri theo như tôi được truyền; và khi tôi nói tiên tri, có tiếng động, và kìa, một cơn rung chuyển, các xương ráp lại với nhau, xương nào về xương nấy. Tôi nhìn xem, kìa, gân và thịt mọc lên trên chúng, và da bọc lấy chúng; nhưng trong chúng chưa có hơi thở. Bấy giờ Ngài phán với tôi: Hỡi con người, hãy nói tiên tri với gió, hãy nói tiên tri, và nói với gió: Chúa là Đức Chúa Trời phán như vậy: Hỡi hơi thở, hãy đến từ bốn phương, và hà hơi trên những người bị giết này, để họ được sống. Vậy tôi đã nói tiên tri theo như Ngài đã truyền; bấy giờ hơi thở vào trong chúng, và chúng sống lại, đứng dậy trên chân mình, một đạo quân rất lớn. Ê-xê-chi-ên 37:3-10.

Trong đoạn sách Ê-sai mà chúng ta đang xem xét, khi Đấng Yên Ủi đến, họ đứng dậy, rồi họ được giương lên làm cờ hiệu trên một núi cao và rao truyền "Tin Lành", tức là mưa rào cuối mùa, sứ điệp của thiên sứ thứ ba.

Hỡi Si-ôn, kẻ rao tin mừng, hãy lên núi cao; hỡi Giê-ru-sa-lem, kẻ rao tin mừng, hãy cất tiếng lên cách mạnh mẽ; hãy cất lên, đừng sợ; hãy nói với các thành của Giu-đa: Đây, Đức Chúa Trời của các ngươi! Kìa, Chúa là Đức Chúa Trời sẽ đến với cánh tay mạnh mẽ, và cánh tay Ngài sẽ nắm quyền cai trị; kìa, phần thưởng của Ngài ở cùng Ngài, và sự báo trả đi trước mặt Ngài. Ngài sẽ chặn bầy của mình như người chăn; Ngài sẽ nhóm các chiên con bằng cánh tay mình, bông ẵm chúng trong lòng, và nhẹ nhàng dẫn dắt những con đang nuôi con. Ai đã đong các nước trong lòng bàn tay mình, đã đo trời bằng gang tay, đã chứa bụi đất trong một đấu, và cân núi non trên cân, các đồi trên bàn cân? Ai đã điều khiển Thần của Đức Chúa Trời, hoặc làm cổ vắn mà dạy Ngài? Ngài đã bàn luận với ai, ai đã chỉ dạy Ngài, dạy Ngài con đường xét đoán, dạy Ngài tri thức, và chỉ cho Ngài đường lối thông sáng? Kìa, các dân tộc như giọt nước trong thùng, bị kể như bụi nhỏ trên cân; kìa, Ngài nhắc các hải đảo lên như một vật rất nhỏ. Và Li-băng cũng chẳng đủ cho lửa đốt, các thú vật ở đó cũng chẳng đủ làm của lễ thiêu. Hết thảy các dân trước mặt Ngài đều như không; đối với Ngài, họ bị kể là kém hơn không, là hư không. Ê-sai 40:9-17.

Những người đã ra khỏi mồ mả của họ được giương cao làm cờ hiệu, hoặc như tiên tri Ê-sai nói, họ được đưa đến "một núi cao." Núi cao ấy chính là cờ hiệu, và nó đại diện cho những người đã trông đợi Chúa trong thời kỳ trì hoãn được khởi đầu bởi sự thất vọng đầu tiên vào ngày 18 tháng 7 năm 2020.

Một ngàn sẽ chạy trốn trước lời quở trách của một người; trước lời quở trách của năm người, các người sẽ chạy trốn, cho đến khi các người bị bỏ lại như một đèn hiệu trên đỉnh núi và như một ngọn cờ trên đồi. Vì vậy, Chúa sẽ chờ đợi để ban ơn cho các người, và vì vậy Ngài sẽ được tôn cao để thương xót các người; vì Chúa là Đức Chúa Trời của sự xét đoán; phước cho hết thảy những kẻ trông đợi Ngài. Ê-sai 30:17, 18.

Trong Khải Huyền chương mười một, cờ hiệu được cất lên trời.

Và họ nghe một tiếng lớn từ trời phán với họ: "Hãy lên đây." Và họ lên trời trong một đám mây, và kẻ thù của họ nhìn thấy họ. Cùng giờ đó có một trận động đất lớn, một phần mười của thành sụp đổ, và trong trận động đất ấy có bảy ngàn người bị giết; những người còn lại thì kinh hãi và tôn vinh Đức Chúa Trời trên trời. Khải Huyền 11:12-13.

Khải Huyền đoạn mười một xác định rằng hai chứng nhân được cất lên trời, cùng giờ với cơn động đất. Cơn động đất đã được ứng nghiệm qua Cách mạng Pháp trong lịch sử trước đây là hình bóng cho sự lật đổ Hoa Kỳ vào thời điểm đạo luật Chủ nhật. Vì thế cờ hiệu được giương lên vào thời điểm đạo luật Chủ nhật, và cờ hiệu ấy rồi công bố "tin lành" cho toàn thế giới.

Hỡi hết thảy cư dân thế gian và những người ở trên đất, hãy xem, khi người ấy giương một cờ hiệu trên các núi; và khi người ấy thổi kèn, hãy nghe. Ê-sai 18:3.

Cờ hiệu sẽ loan báo "tin mừng" khi "kèn" được thổi. Sứ điệp của tiếng kèn cuối cùng trong Khải Huyền là tiếng kèn thứ bảy, là tai họa thứ ba, tức là Hội giáo. Ê-sai, Giảng và Ê-xê-chi-ên đều nói về những ngày sau rốt, và họ không bao giờ mâu thuẫn nhau.

Dấu ấn của Đức Chúa Trời được đặt trên dân sự của Ngài khi luật Chủ nhật được ban hành.

Không một ai trong chúng ta sẽ bao giờ nhận được ấn của Đức Chúa Trời khi tính cách của chúng ta còn có dù chỉ một vết ố hay vết nhơ. Phần việc thuộc về chúng ta là khắc phục những khiếm khuyết trong tính cách của mình, thanh tẩy đền thờ tâm hồn khỏi mọi ô uế. Bấy giờ mưa cuối mùa sẽ đổ xuống trên chúng ta như mưa đầu mùa đã đổ xuống trên các môn đồ vào ngày Lễ Ngũ Tuần. . . .

"Anh em đang làm gì, hỡi anh em, trong công cuộc chuẩn bị trọng đại? Những ai đang hiệp với thế gian thì đang nhận lấy khuôn mẫu của thế gian và chuẩn bị cho dấu của con thú. Còn những ai không tin cậy chính mình, hạ mình trước mặt Đức Chúa Trời và thanh tẩy linh hồn bằng sự vâng phục lẽ thật, những người ấy đang nhận lấy khuôn mẫu thiên thượng và chuẩn bị cho ấn của Đức Chúa Trời trên trán họ. Khi sắc lệnh được ban ra và dấu ấn được đóng, thì tính cách của họ sẽ vẫn tinh sạch và không tì vết đến đời đời." Testimonies, tập 5, 214-216.

Mặc dù sắc lệnh được áp đặt vào thời điểm ban hành luật ngày Chủ nhật, những ai nhận ấn cần phải có một tính cách được chuẩn bị để nhận ấn ấy, trước khi luật ngày Chủ nhật được ban hành, vì

luật ngày Chủ nhật là cuộc khủng hoảng mà mọi cuộc khủng hoảng trong Lời Đức Chúa Trời đều hướng tới. Đó chính là “cuộc khủng hoảng”, hay “tiếng kêu”, lúc nửa đêm trong dụ ngôn mười trinh nữ.

Phẩm chất được bộc lộ trong cơn khủng hoảng. Khi tiếng kêu tha thiết vang lên lúc nửa đêm: "Kia, chàng rể đến; hãy ra đón người," các trinh nữ đang ngủ giật mình tỉnh giấc, và lúc ấy mới thấy ai đã chuẩn bị cho biến cố. Cả hai bên đều bị bắt ngờ, nhưng một bên đã sẵn sàng cho tình thế, còn bên kia thì không có sự chuẩn bị. Phẩm chất bộc lộ qua hoàn cảnh. Những tình huống khẩn cấp bộc lộ bản lĩnh thật của con người. Một tai họa đột ngột và không ai ngờ tới, một nỗi tang thương hoặc cơn khủng hoảng, một cơn bệnh hay nỗi đau bất ngờ, bất cứ điều gì đưa linh hồn phải đối mặt với cái chết, đều sẽ phơi bày bản chất bên trong thật sự của con người. Lúc ấy sẽ lộ ra liệu có đức tin thật nơi những lời hứa trong Lời của Đức Chúa Trời hay không. Sẽ bộc lộ rõ liệu linh hồn có được ân điển nâng đỡ hay không, liệu có dầu trong bình cho cây đèn hay không.

"Những thời kỳ thử thách đến với mọi người. Chúng ta cư xử như thế nào dưới sự thử thách và thử luyện của Đức Chúa Trời? Đèn của chúng ta có tắt không? Hay chúng ta vẫn giữ cho chúng cháy sáng? Chúng ta có được chuẩn bị cho mọi tình huống bất trắc nhờ mối liên hệ với Đấng đầy ân điển và lễ thật không? Năm trinh nữ khôn ngoan không thể truyền tính cách của họ cho năm trinh nữ dại. Tính cách phải do chính mỗi người chúng ta hình thành." Review and Herald, ngày 17 tháng 10, 1895.

Những trinh nữ khôn ngoan cần có dầu trước khi tiếng kêu vang lên, vì khi cơn khủng hoảng lúc nửa đêm ập đến, thì đã quá muộn để có được dầu.

"Hiện có một bầu không khí tuyệt vọng, chiến tranh và đổ máu, và bầu không khí ấy sẽ gia tăng cho đến tận lúc kết thúc của thời gian. Ngay khi dân sự của Đức Chúa Trời được ấn trên trán—đó không phải là một ấn hay dấu có thể nhìn thấy, mà là sự vững định trong lễ thật, cả về trí tuệ lẫn tâm linh, để họ không thể bị lay chuyển—ngay khi dân sự của Đức Chúa Trời được ấn và được chuẩn bị cho cuộc rúng động, thì nó sẽ đến. Thật vậy, nó đã bắt đầu rồi; các sự đoán phạt của Đức Chúa Trời hiện đang ở trên đất, để cảnh báo chúng ta, hầu chúng ta biết điều gì sắp đến." Các Bản Thảo Phát Hành, tập 1, 249.

Dấu ấn của Đức Chúa Trời là sự vững định trong lễ thật, cả về mặt trí tuệ lẫn tâm linh. Dấu ấn ấy không thể nhìn thấy, nhưng kỳ hiệu sẽ được thấy, vì đó là cách duy nhất để thế gian được cảnh báo. Vì vậy, có một thời kỳ khi dấu ấn ấy không thể nhìn thấy, sau đó là luật ngày Chủ nhật, khi dấu ấn ấy phải được nhìn thấy.

"Công việc của Đức Thánh Linh là cáo trách thế gian về tội lỗi, về sự công bình và về sự phán xét. Thế gian chỉ có thể được cảnh cáo khi thấy những người tin lễ thật được thánh hóa bởi lễ thật, hành động theo những nguyên tắc cao cả và thánh khiết, bày tỏ một cách cao cả và rõ ràng ranh giới phân định giữa những người giữ các điều răn của Đức Chúa Trời và những kẻ giày đạp chúng dưới chân. Sự thánh hóa của Đức Thánh Linh đánh dấu sự khác biệt giữa những người có ấn của Đức Chúa Trời và những kẻ giữ một ngày nghỉ giả mạo. Khi sự thử thách đến, dấu của con thú là gì sẽ được bày tỏ rõ ràng. Ấy là việc giữ ngày Chủ nhật. Những ai, sau khi đã nghe lễ thật, vẫn tiếp tục xem ngày ấy là thánh, mang lấy dấu ấn của con người tội ác, kẻ đã

toan đổi thay các thời kỳ và luật pháp." Bible Training School, ngày 1 tháng 12, 1903.

Dấu ấn cần phải đạt được trước khi có luật ngày Chủ nhật là sự trưởng thành trọn vẹn của tính cách của Đấng Christ, và điều ấy là vô hình, chỉ các thiên sứ mới thấy. Dấu ấn được nhìn thấy vào thời điểm luật ngày Chủ nhật là ở những người giữ ngày Sa-bát thứ bảy, vì đó là dấu ấn, hay dấu hiệu của dân Đức Chúa Trời.

Người cũng hãy nói với con cái Y-sơ-ra-ên rằng: Quả thật, các người phải giữ các ngày sa-bát của ta; vì đó là một dấu giữa ta và các người trải qua các thế hệ của các người, để các người biết rằng ta là Đức Giê-hô-va, Đấng thánh hóa các người. Xuất Ê-díp-tô Ký 31:13.

Việc ấn chứng cho một trăm bốn mươi bốn nghìn bắt đầu vào ngày 18 tháng 7 năm 2020 và phải được hoàn tất trước khi có luật ngày Chủ nhật.

Hỡi hết thảy cư dân thế gian và những người ở trên đất, hãy xem, khi người ấy giương một cờ hiệu trên các núi; và khi người ấy thổi kèn, hãy nghe. Ê-sai 18:3.

Bảy tiếng sấm nay đã được mở ấn cho thấy rằng lịch sử của một trăm bốn mươi bốn nghìn là công việc rao truyền một sứ điệp được đặt trong bối cảnh lời cảnh báo bằng tiếng kèn về tai họa thứ ba. Trong lời tiên tri Kinh Thánh, tiếng kèn của Hội giáo là tiếng kèn do tiêu kỳ được giương lên ra khỏi mồ thổi lên.

Bốn cột mốc của mọi dòng cải cách, tương ứng với bốn cột mốc trong lịch sử từ 1840 đến 1844, khẳng định rằng bốn bước của mỗi dòng cải cách luôn mang cùng một chủ đề. Cột mốc thứ nhất trong lịch sử của một trăm bốn mươi bốn nghìn, được minh họa bởi giai đoạn 1840 đến 1844, là sự gia tăng quyền năng của sứ điệp vào ngày 11 tháng 9 năm 2001. Cột mốc đó là Hội giáo. Cột mốc thứ hai của lịch sử song song của một trăm bốn mươi bốn nghìn là sự thất vọng ngày 18 tháng 7 năm 2020. Cột mốc đó là một lời dự đoán về Hội giáo đã bị làm sai lệch bởi việc áp dụng thời gian. Cột mốc thứ ba, đánh dấu Tiếng Kêu Lúc Nửa Đêm, là sự điều chỉnh cho lời dự đoán về Hội giáo đã thất bại. Sự điều chỉnh ấy biểu thị sự khước từ việc áp dụng thời gian. Cột mốc thứ tư là luật Chủ nhật, nơi cờ hiệu được giương lên thổi tiếng kèn thứ bảy, là tai vạ thứ ba, tức là Hội giáo.

Chương bốn mươi của sách Ê-sai xác định điểm khởi đầu cho hai mươi sáu chương tiếp theo. Điểm khởi đầu đó nằm ở sách Khải Huyền chương mười một, khi hai vị tiên tri đã làm khổ dân chúng được làm sống lại. Đấng Yên Ủi làm cho họ sống lại và khiến họ đứng lên, rồi sau đó họ được cất lên trời. Ê-sai xác định sứ giả Ê-li là tiếng kêu trong đồng vắng. Sứ giả ấy hỏi sứ điệp của mình là gì, và ông được cho biết bằng biểu tượng tiên tri rằng sứ điệp của Hội giáo là tiếng kèn cảnh báo mà cờ hiệu công bố. Tuy nhiên, cách duy nhất để trình bày Hội giáo như tiếng kèn cảnh báo trong những ngày sau rốt là nhận diện Hội giáo của quá khứ. Khởi nguyên của Hội giáo theo sự hiểu biết của phong trào Miller, và được minh họa trực quan trên hai biểu đồ thánh của Ha-ba-cúc, phải được sử dụng để nhận diện Hội giáo của khốn nạn thứ ba.

Tôi ở trong Thánh Linh vào ngày của Chúa, và nghe phía sau tôi có một tiếng lớn như tiếng kèn. Khải Huyền 1:10.

Giăng nghe tiếng kèn phía sau mình trong sách Khải Huyền, và Giăng đại diện cho một trăm bốn mươi bốn nghìn người nghe một tiếng nói từ quá khứ. Tiếng nói phía sau Giăng—tức là âm thanh của một tiếng kèn từ quá khứ—chính là sự hiểu biết của những người tiên phong rằng các tiếng kèn là những phán xét của Đức Chúa Trời chống lại việc thờ phượng ngày Chủ nhật. Bốn tiếng kèn đầu tiên được giáng trên La Mã ngoại giáo để đáp lại đạo luật Chủ nhật đầu tiên do Constantine ban hành vào năm 321. Tiếng kèn thứ năm và thứ sáu, tức là khốn nạn thứ nhất và thứ hai, tượng trưng cho các phán xét của Đức Chúa Trời chống lại La Mã giáo hoàng sau khi nó cũng thông qua một luật Chủ nhật tại Công đồng Orléans vào năm 538. Khốn nạn thứ ba của Hội giáo xuất hiện khi luật Chủ nhật được thông qua tại Hoa Kỳ. Bấy giờ cờ hiệu được giương lên và xác định vai trò tiên tri của Hội giáo, dựa trên vai trò khởi đầu của Hội giáo.

Thông điệp do tiêu kỳ công bố chỉ có thể được xác lập khi thông điệp ấy được đặt trong bối cảnh của Alpha và Omega. Sau phần dẫn nhập này trong Ê-sai chương bốn mươi, sự trình bày mạnh mẽ và trực tiếp nhất của Kinh Thánh về Đức Chúa Trời như là Alpha và Omega được bày tỏ xuyên suốt nhiều chương liên tiếp. Những chương ấy là cách Ê-sai trình bày về Mặc Khải của Đức Chúa Giê-su Christ mà "Đức Chúa Trời đã ban cho" Ngài, "để tỏ cho các tôi tớ Ngài những điều sắp xảy đến; và Ngài đã sai thiên sứ tỏ ra điều ấy cho tôi tớ Ngài là Giăng," người đã chép điều ấy "vào một quyển sách, và" gửi "nó cho bảy hội thánh."

Chúng ta sẽ xem xét các chương sau đây của sách Ê-sai trong bài viết tiếp theo.

Phước cho người đọc, và những ai nghe những lời của lời tiên tri này, và tuân giữ những điều đã chép trong đó; vì thì giờ đã gần. Khải Huyền 1:3.